

senteret i bestyrelsen, og Sundhedsstyrelsen, hvor ministeren også har et ansvar, har svigtet.

Ministeren slipper jo heller ikke for at forklare, hvordan det kan være, at det faktisk på trods af alt det her er lykkedes ministeren i dag at være i den situation: Det gik galt, det gik galt steder, hvor jeg var repræsenteret, og hvor jeg burde have gjort min indflydelse gældende, men jeg vidste intet, og derfor er det ikke mit ansvar.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg hørte ikke noget spørgsmål.

Per Clausen (EL):

Jeg vil så bare stille ministeren det spørgsmål: Hvordan lykkedes det i alle de år ministeren at leve i uvidenhed? Når han nu har ansvaret for Sundhedsstyrelsens arbejde, når han nu har en repræsentation i H:S' bestyrelse, når han nu godt vidste, at man ikke var i stand til at overholde behandlingsgarantien på de danske sygehuse, hvordan lykkedes det ham så fortsat at leve i uvidenhed? Og kan vi forvente, at ministeren også fremover vil undlade at sikre sig, at behandlingsgarantien på det her område bliver opfyldt?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu tiltror jeg hr. Per Clausen kompetencer til godt at kunne forstå, at vi her står med to sager i en: Vi står med et spørgsmål om, hvad det er for en dansk sygehuskapacitet, vi har, og hvor langt den rækker. Der har både jeg og med mig alle andre været fuldt vidende om og haft fuld indsigt i, at vi ikke har kunnet give behandling til alle patienter på det lokale sygehus inden for 4-ugers-fristen. Det er almen viden.

Kl. 14.30

Jeg kan i øvrigt også konstatere, at der har været opbakning til regeringens måde at prioritere det her område på. Regeringen er ikke blevet mødt med et eneste forslag fra den seriøse del af oppositionen om at øge bevillingerne til området. Det eneste forslag med relevans, vi har mødt, er et forslag fra Det Radikale Venstre vedrørende finansloven 2005 om at reducere bevilningen til hospitalsbehandlingen med 80 mio. kr. Så der må jo være stor tilfredshed med de ressourcer, vi har sat af, og det er ikke nogen nyhed, at der er et pres på de danske stråleafdelinger.

Så er der spørgsmålet om garantien, altså den mekanisme, der skal virke over for den enkelte patient, der ikke kan tåle at vente mere end 4 uger, hvor sygehus og i sidste ende Sundhedsstyrelsen har et ansvar. Der har jeg jo fuldt foldet ud i de samråd, jeg har deltaget i, at første gang jeg får viden om, at der er sager i Sundhedsstyrelsen, som overhovedet ikke er undergået nogen form for sagsbehandling, er som opfølgning på den artikel, der var i Politiken forrige mandag.

Formanden:

Så er det fru Karen Hækkerup for et sidste spørgsmål.

Karen Hækkerup (S):

Ja, uvidenhed kan være dejlig, for det fritager jo en for at påtage sig det ansvar, man også rettelig har. Jeg hørte ministeren udtale, at han er meget ulykkelig over konsekvenserne for de patienter, det her er gået ud over. Hvis han havde følt et personligt ansvar, var han selvfølgelig gået, men det føler han jo heldigvis ikke.

Behandlingsgarantien blev nu berørt igen i det her spørgsmål. Jeg kan godt forstå, den bliver berørt, for der er stor forvirring om, hvorvidt den faktisk eksisterer. Ministeren har jo selv skøjtet rundt nogle gange i nogle forskellige forklaringer spændende fra, at det ikke er en ultimativ garanti, til at vi nu skal overholde garantien allerede fra i dag, og der har været mange, mange flere forklaringer på, hvad en garanti er, og hvad den ikke er.

Dansk Folkepartis ordfører var så tilfreds, da redegørelsen kom forleden dag, og sagde, at nu var der en garanti fra indenrigs- og sundhedsministeren om, at nu ville det her betyde, at alle patienter ville modtage tilbud om behandling inden for 4 uger.

Jeg vil bare som mit afsluttende spørgsmål lige bede ministeren svare med ja eller nej: Kan vi slette hele den lange diskussion, der har været, og så sige, at hermed og fra i dag er der en behandlingsgaranti, og den betyder, at alle patienter kan blive behandlet inden for 4 uger? Hvis de ikke kan blive behandlet på deres eget sygehus, vil de blive henvist til at andet sygehus enten i ind- eller udland, og hvis de bliver henvist til et sygehus i udlandet, skal det ikke være for egen regning, de skal ikke have ekstra omkostninger. Har vi sådan en garanti, og er den ultimativ?